

En rigtig mand

Af Kit A. Rasmussen

Jeg står på kanten. Helt derude, hvor virkeligheden river i kroppen. Jeg har aldrig før mærket tyngdekraften så klart, som lige nu.

Frederik holder godt fast i mig, og hans øjne spejler den spænding, jeg mærker brænde inde i mig. Og i et sekund er jeg glad for, at han tog med. At han insisterede på, at man godt kan være to til at bestå en manddomsprøve.

Så ser jeg ned. Ned på mine fødder. Forbi fødderne og helt ned til bunden af skrænten, hvor bølgerne rammer frit og vildt og med frådende skumtoppe.

Det er som om, hele mit liv har bygget op til det her. Også selvom jeg først indså det i torsdags, hvor det ramte mig som et slag ...

Mehmets knytnæve rammer præcist i mit mellemgulv. Jeg burde have flyttet mig. Forsvaret mig. Men for fucks sake altså ... Han rammer altid. Slår luften ud af mig, så jeg krummer mig sammen og gisper efter vejret, mens den svidende følelse i huden viser, hvor perfekt han rammer. De blå mærker bliver bare større og større, og på torsdag kan Brian så lægge en ny besked på min telefonsvarer om, at jeg ikke har været til idræt.

"Ej, lillebror," griner Mehmet, mens han danser fra den ene fod til den anden. "Du må få de parader op. En rigtig mand ville aldrig lade sig sucker punche på den måde."

Jeg rækker hånden op. Kan ikke få ordene ud, så prøver at lade hånden tale for mig. Men Mehmet misforstår mit forsøg på at bede om nåde. Han tager papirerne fra bordet og krøller dem sammen.

"Din blækregning kan ikke redde dig. Det er jo det, jeg prøver at lære dig, lillebror. Hvad hjælper det at være god til matematik, hvis du står over for en mand, der vil gøre din familie ondt?"

I et halvt sekund fyldes min hjerne af idéer til formler, der kan beregne slagets bane tidsnok til at kunne træde uden for en knytnæves rækkevidde. Så rammer Mehmet igen. Sender mig i knæ.

Han danser frem og tilbage. "Hvad ville far sige, hvis han så dig sådan her? Så dig ligge der og kravle rundt på gulvet uden at kunne forsvare dig selv eller din familie?"

"Far er død." Min stemme er ikke mere end en hvæsen.

Mehmet kniber læberne sammen. "Præcis. Og derfor må du se at blive voksen med det samme. Blive en rigtig mand. Ligesom far."

Hvorfor tog jeg ikke med Frederik hjem efter skole? Han spurgte jo. Og der er kommet en ny patch til Minecraft. Men jeg har dårlig samvittighed over altid at nasse på ham og hans familie. Over at han bliver et skjold mellem Mehmet og mig, selvom Frederik slet ikke er klar over det. Han forstår heller ikke, hvordan hans forældre med små, venlige hints,

forsøger at sige, at det er blevet sent og tid til, at jeg skal gå.

Men fuck, altså, hvor ville jeg bare hellere befinde mig i Minecraft lige nu. Et eventyrland hvor jeg kan bygge de vildeste bygninger. Huse, hvor Mehmet aldrig kan komme ind. Hvor jeg er både arkitekt og ingeniør, og næsten alt kan lade sig gøre. Hvor jeg kan tage på eventyr og slagte en gigantisk drage, uden nogen kommentarer om, at jeg er svag. Hvor mine skader forsvinder så let som ingenting. Et eventyrland, hvor jeg bestemmer, hvad der skal ske.

I den virkelige verden er det ikke meget, jeg selv bestemmer. Men i morgen skal Frederik og jeg spille. Og søndag ... Søndag skal jeg noget andet.

Jeg behøver ikke at se op. Jeg kan allerede mærke det næste slag, der hænger i luften over mig. Mærke det suse gennem luften med kurs direkte mod min venstre nyre.

Et klik.

Mehmet, der griber mig i armhulen og haler mig op at stå, mens hoveddøren går op, og mor råber:

"Jeg er hjemme!"

"Hej mor!" råber Mehmet, og jeg prøver at råbe med, men min stemme er rusten, og det kræver alle mine kræfter at støtte mig op ad Mehmet.

De sædvanlige lyde af mor, der stiller tasken, lægger nøglerne og hænger jakken op, fylder lejligheden. Så lyden af lette fødder, der bevæger sig ind i stuen.

"Mine drenge!" siger hun med et stort smil, som hun altid gør. Åbner sine arme og omfavner først Mehmet, så mig, og jeg klarer at lade være med at skribe, da hun klemmer mig så tæt ind til sig, at de blå mærker i mellemgulvet brænder.

"Har I haft en god dag?" spørger hun og sætter kursen mod køkkenet. "Spaghetti?"

"Jep og jep," siger Mehmet og tager min sammenkrøllede blækregning. Smider den i skraldespanden.

Så rammer hendes blik mig. Jeg ranker ryggen, så godt jeg kan. Trækker læberne ud i et smil, der gør ondt helt ned i maven.

"Er der noget galt, Yusef?" Hun er allerede på vej hen til mig. Med sine bløde, varme mor-hænder.

"Han er bare sur over, at jeg stadig er den hurtigste," siger Mehmet og giver mig et skub. "Det er jo bare for sjov, ikke?"

"Jeg ville ønske, I ville holde op med at slås," siger mor. "I er jo næsten voksne ..."

"Det er for sjov, mor!" Mehmet ruller med øjnene. Jeg nikker hurtigt, for at undgå et ekstra slag, næste gang mor ikke er hjemme. "Yusef skal lære at være en rigtig mand. Lige som far."

"Jeres far ..." Mor gør ikke sætningen færdig, men vender sig rundt og åbner køleskabet. Jeg når at se de blanke glimt i hendes øjne.

Når jeg ikke kan falde i søvn, fordi de blå mærker gør ondt, kan jeg nogle gange høre hende græde i soveværelset. Og somme tider står hun langt væk i sine egne tanker, mens maden

er ved at brænde på. Hun har ikke brug for mere at bekymre sig om.

"Hvordan gik det med matematik?" spørger hun efter et sekund.

"Fint," siger jeg og træder et skridt væk fra Mehmet.

"Det var godt." Jeg kan se, at hun smiler, selvom hun står med ryggen til. "Og din stil?"

"Whatever," svarer Mehmet og trækker på skuldrene, før han dumper ned i sofaen.

Mor nikker, som om hun ikke havde regnet med andet. Hvis far bare havde været her, havde jeg fået guldstjerner på mine skuldre. Eller ... Det ville jeg nok være for gammel til nu, men der er langt fra stjerner på skuldrene til slag i maven. Trods alt.

Far talte aldrig om, hvad han lavede i militæret. Måske var han virkelig sådan en rambo, der var i kamp dagen lang. Som ikke lavede andet end at plukke folk ned. Som kunne bænkpresse 200 kg. Eller måske reparerede han bare biler eller beordrede folk omkring eller sad på et kontor i sikkerhed fra det hele. Jeg aner det ikke, og jeg er ret sikker på, at Mehmet heller ikke ved det. Jeg tør ikke spørge mor, for hver gang vi taler om far, prøver hun at skjule sine tårer.

Far er død.

Og da han døde, blev det ligegyldigt at leve op til alt det, han belønnede os for. Som at klare sig godt i skolen. Det vigtigste for Mehmet blev at være lige som far. Ligesom hans idé om far, uanset om den så passer med virkeligheden eller ej. Men nu har Mehmet heller aldrig været god i skolen.

"Hvad har I ellers lavet i dag?" spørger mor.

"Jeg var oppe ved skrænten," siger Mehmet.

"Skrænten?" siger mor med bekymret stemme.

"Yeah. Man kan stå helt ud på kanten. Der er pisselangt ned. Det er den sygeste udfordring, som kun en rigtig mand kan gennemføre. Se her." Han finder sin telefon frem og scroller ned. Holder telefonen frem, så mor kan se billedet.

Hun spærrer øjnene op og ryster på hovedet. "Det der er jo livsfarligt, Mehmet!"

Han griner og viser mig billedet. Han er ikke helt ude på kanten af skrænten, men jeg bliver alligevel en lille smule svimmel af at se på det.

"Hvis det ikke er farligt, er det jo ikke noget værd," siger Mehmet. "Det er derfor, det er en manddomsprøve. Så man kan mærke sit mod. Mærke, at man er en rigtig mand."

Vinden river i mig og prøver at trække mig med.

Det er her på skrænten, at jeg kan blive en rigtig mand. Som far. Og det er det eneste, der tæller – det har jeg efterhånden fået banket ind i kroppen. Helt bogstaveligt.

Og nu er jeg her. Lige her, hvor det sker. Hvor skridtet kan tages. Hvor jeg kan blive præcis som far.